

Midtjyllands Avis 3. maj 2023

Vahid bor på en kirkegård for levende

- FOLK BLIVER PSYKISK SYGE AF AT BO PÅ KÆRSHOVEDGÅRD. MAN FØLER SIG IKKE SOM ET MENNESKE HER, SIGER VAHID HOSSEINI, DER HAR BOET PÅ UDREJSECENTRET I TRE ÅR. MIDTJYLLANDS AVIS TOG MED VAHIDS BESØGSVEN KAREN MARIE MØLLER FRA SILKEBORG TIL DET STED, HUN BETEGNER SOM »EN KIRKEGÅRD FOR LEVENDE«.

29-årige Vahid Hosseini fra Iran har tre gange fået afslag på asyl i Danmark, men tør ikke rejse tilbage til sit hjemland. Nu bor han på ubestemt tid på udrejsecenter Kærshovedgård. Han har kun håbet tilbage - og en besøgsven i Karen Marie Møller fra Silkeborg. Midtjyllands Avis tog med på besøg for enden af Kærshovedgårdvej

[TEKST: SUSANNE NISKANEN](#) - [FOTO JAKOB STIGSEN ANDERSEN](#)

Solen skinner fra en dybblå himmel. Der er forår i luften og en kriblen og krablen derude i det spirende grønne, da vi kører ud ad Silkeborg og sætter kursen vestpå.

Karen Marie Møller kender vejen. Fra hjemmet på Bindslevs Plads i Silkeborg og gennem Gjessø, hvor den sølvgrå Skoda sættes i lavt gear, som den kravler gennem det bakkede landskab. Videre over Hjøllund og med kursen sat mod udrejsecentret Kærshovedgård.

Her venter Vahid Hosseini fra Iran, som Karen Marie Møller og hendes mand, Christian Juhl, er blevet venner med gennem Røde Kors's besøgstjeneste.

- Du skal forberede dig på, at Kærshovedgård er et ubeskriveligt trøstesløst sted, lyder meldingen på et tidspunkt fra Karen Marie Møller.

- Det er et sted, hvor mænd og kvinder har siddet i årevis, og du kan se i blikket hos mange af de afviste asylsøgere, at livsgnisten er slukket. Det er en kirkegård for levende mennesker.

Det gør noget

29-årige Vahid er stadig levende og har efter otte år stadig et håb om en normal tilværelse i Danmark. Han er en ja-siger og deltager i alle mulige aktiviteter udenfor udrejsecentret. Han er nysgerrig og vil gerne lære dansk og danskerne at kende, fortæller Karen Marie Møller.

Men hvorfor overhovedet bruge tid på et menneske, som er udvist af Danmark og ikke opfylder betingelserne for at få asyl?

Karen Marie Møller sukker og tænker længe over spørgsmålet.

- Jeg synes, vi skal gøre det for vores egen skyld, svarer hun tøvende.

- For hvad gør det ved mig som menneske, hvis jeg accepterer, at vi ødelægger og nedbryder andre mennesker og familier og gør deres liv utåleligt for at få dem til at rejse? Det gør da noget ved os alle sammen, mener Karen Marie Møller.

- Det er et skred i menneskelig empati og en forråelse, som jeg ikke kan holde ud. Mit eget beskedne bidrag er derfor at række hånden ud til en flygtning som Vahid, der i snart otte år har siddet alene i Danmark og sige »jeg har set dig, og jeg gider godt være sammen med dig«.

Bliver skamfuld

Karen Marie Møller har ikke svar på alle spørgsmål om, hvordan den danske asylpolitik skal skrues sammen, understreger hun.

- Jeg ved godt, vi ikke kan tage imod alle mennesker, som af den ene eller anden grund flygter fra deres hjemlande. Men nu er de her mennesker i Danmark, og jeg kan ikke se, at vi har noget at bruge udrejsecentre til. Når en tidligere integrationsminister tilmed siger, at på udrejsecentre i Danmark skal afviste asylsøgere »behandles så utåleligt som muligt«, bliver jeg skamfuld, siger Karen Marie Møller.

- Alle afviste asylsøgere er ikke hærdede forbrydere, men også helt almindelige mennesker som du og jeg, og som mener at have en god grund til ikke at kunne rejse tilbage til deres hjemlande.

Lidt normalitet

Karen Marie Møller har sammen med sin mand, tidligere folketingsmedlem for Enhedslisten Christian Juhl, kendt Vahid Hosseini siden februar i år.

Det første besøg på Kærshovedgård gjorde indtryk. Der er gittersluse som på den besatte Vestbred i Israel, kontrol og politi. Der er ikke en gang et fjernsyn, så dagene og aftenerne slæber sig afsted, fortæller Karen Marie Møller. Derfor foregår samværet med Vahid Hosseini typisk hjemme i parrets hjem på Bindslevs Plads i Silkeborg eller i deres kolonihavehus.

- Vi henter ham om formiddagen og kører ham hjem om aftenen. Vi har lavet mad sammen, gået i haven, og vi cykler og traver ture. Det er vigtigt for Vahid at komme væk og opleve en form for normalitet, mener Karen Marie Møller.

Moderlig omsorg

Fra bakkerne i Søhøjlandet og Silkeborg svinger vi efter 35 minutter ind på p-pladsen ved Kærshovedgård i det flade landskab ved Ikast. Her holder to parkerede politivogne.

- Politiet er altid tilstede og har deres eget kontor, forklarer Karen Marie Møller. Hun løfter en rygsæk ud af bagagerummet. Den moderlige omsorg er taget med på udflugt i dette vestlige hjørne af Jylland: Tre krus og en termokande med kaffe, servietter, sukker hældt på glas, pulvermælk og en plade chokolade.

Karen Marie Møllers ven fra Iran har stået på p-pladsen og ventet. Han har kasket på, men er nyklippet. Som han senere fortæller, har han selv »shavet sig med en barbermaskine« og klædt på i sit bedste genbrugstøj.

Han rækker hånden frem og præsenterer sig med et genert smil og en hørlig accent »God dag, jeg hedder Vahid Hosseini«.

En stor sorg

Den 29-årige iraner insisterer på at tale dansk.

Vahid Hosseini er født og opvokset udenfor Kermanshah. En stor kurdisk by i det nordvestlige Iran. Her er forældrene landmænd og ejer »godt 200 får, dyrker oliven, valnødder og figner«. Vahid har fem brødre og tre søstre.

Han taler stadig med sin mor over mobilen en gang i mellem. Ikke lange samtaler, men ofte med en byge af spørgsmål, som sønnen skal svare på.

- Hun spørger altid, om jeg får noget ordentligt at spise og den slags. Og om jeg har det godt, smiler Vahid Hosseini.

Den 80-årige far vil derimod ikke længere tale med sin søn.

Vahid Hosseini kigger ned på sine hænder; hans blik flakker, og han bliver stille.

Karen Marie Møller betragter ham og tager over.

- Vahid er meget glad for sin far og har altid respekteret og beundret ham, forklarer hun.

- Men faderen har sagt, at han ikke længere betragter Vahid som sin søn, og det er en stor sorg for Vahid.

Tilhører mindretal

Når den iranske bonde har slået hånden af sin søn, skyldes det ikke sønnens flugt ud af Iran for snart otte år siden. Årsagen ligger derimod på den vakkenvorne reel på Vahid Hosseini's værelse på Kærshovedgård.

En helt ny bibel, skrevet på farsi.

- Min far vil ikke acceptere, at jeg i dag er konverteret til kristendommen og går i kirke, fortæller Vahid Hosseini.

I Iran tilhører familien Yarstan, der er et religiøst kurdisk mindretal, som bliver undertrykt af det muslimske regime. Det var én af grundene til, at Vahid Hosseini besluttede sig for at flygte ud af Iran, hvor han var i gang med en uddannelse som elektriker.

- På skoler og uddannelsessteder i Iran er det svært at tilhøre et religiøst mindretal, og man bliver set ned på, forklarer Vahid Hosseini.

- Man skal indordne sig og kunne citere fra Koranen og bede til Mekka fem gange om dagen. Hvis man ikke opfører sig som rettroende muslim, risikerer man at blive smidt ud af skolen eller får svært ved at finde et arbejde og blive ansat på en virksomhed.

Bange for præstestyret

Så længe der er et præstestyre, mener Vahid Hosseini ikke, han har en fremtid i Iran. Da venner og bekendte på et tidspunkt fortalte ham, at Danmark er fredeligt land i det nordlige Europa, hvor man kan tro på det, man vil, og leve en normal tilværelse, begyndte tanken om flugt at tage form.

Flugten foregik med hjælp fra en afghansk menneskesmugler og med bil nordpå og videre til fods over bjergene til Tyrkiet. Herfra videre i bil i tre dage ud til kysten. Her ventede to gummibåde, som skulle fragte 46 mennesker til Grækenland. Den ene båd viste sig at være utæt, derfor blev alle stuvet sammen i én båd under den fire timer lange sejltur over Middelhavet. Rejsen til Europa var for alvor begyndt.

Rejs frivilligt

På et tidspunkt koblede Vahid Hosseini sig på strømmen af syriske flygtninge. Fra Athen fortsatte rejsen med bus til Makedonien og derfra med tog til Serbien. Videre igen med bus til Slovenien og så til Østrig og derefter med tog gennem Tyskland.

I november 2015 ender Vahid Hosseini i Danmark og i Sandholmlejren.

Siden har han levet en omtumlet tilværelse i Danmark i snart otte år. Han har boet i telt i en flygtningelejr i Thisted om vinteren og på flygtningecentre i Ranum og i Avnstrup på Sjælland. Tre gange har han fået afslag på asyl. Myndighederne mener ikke, at han kan dokumentere, at han er forfulgt eller på anden måde i fare i sit hjemland Iran.

Hans sag kom for flygtningenævnet i august 2018. Herefter flyttedes han tilbage til Avnstrup, hvor han boede i halvandet år, før han får endeligt afslag på asyl. Hvis han ikke rejser frivilligt, skal han på Kærshovedgård. Her flyttede Vahid Hosseini ind lige før corona-epidemien bryder ud i 2020. Han har boet der lige siden.

Fik det bedre

På det tidspunkt havde han konverteret til kristendommen. Det skete under opholdet i flygtningelejren i Avnstrup. Han var ramt af en depression og følte sig fortvivlet.

- Men når jeg kom i kirken, fik jeg det bedre, forklarer Vahid Hosseini.

Han tog et længere kursus i den apostolske kirke i Avnstrup, og i dag benytter han sig af alle de tilbud, kirkerne giver i lokalområdet omkring Bording og Herning. Hver uge er han med til bibelkaffe og gudstjenester.

Men hans nye religion gør det ikke nemmere at skabe en tilværelse hjemme i Iran.

Tør ikke rejse

- Hvis jeg kunne vælge, ville jeg gerne tilbage til Iran og arbejde som elektriker og stifte familie - hvem har lyst til at leve sådan hér, spørger siger Vahid Hosseini og slår ud med hænderne. Han ser sig rundt i det værelse, han deler sammen med en anden afvist flygtning.

- Folk bliver psykisk syge af at bo på et udrejsecenter. Man føler sig ikke som et menneske her, siger Vahid Hosseini.

Men hvorfor så spille kostbare år af sin ungdom på at vente på asyl og en opholdstilladelse til at leve i Danmark, som måske aldrig bliver en realitet?

- Så længe der er et præstestyre og et diktatur i Iran, som forfølger, torturerer og myrder folk, der tænker anderledes og har en anden tro end islam, tør jeg ikke rejse hjem. Jeg er sikker på, jeg vil blive forfulgt og straffet, siger Vahid Hosseini.

- Jeg har heller ikke mistet håbet om en dag at få en opholdstilladelse i Danmark. Det er lykket for flere på Kærshovedgård.

Ikke bare en flygtning

Når han er sammen med Karen Marie og Christian i Silkeborg, føler han sig som et normalt menneske, fortæller Vahid Hosseini. Karen Marie Møller nikker.

- Vi har selvfølgelig talt om, hvorfor Vahid er flygtet ud af Iran, og at det er svært at få en opholdstilladelse i Danmark. Men vi bruger nu mest tiden på bare at være sammen og have det hyggeligt. Hjemme hos os er Vahid ikke bare en afvist flygtning, som lever under kummerlige forhold i et udrejsecenter. Han er bare Vahid. En utrolig sød og reflekterende mand, som Christian og jeg også får meget ud af at tale med og tilbringe tid sammen med, siger Karen Marie Møller. Vahid Hosseini smiler og ser rørt ud.

- Jeg fik Karen Marie med til gudstjeneste i påsken, indskyder han pludselig, og ved godt, at det i sig selv er lidt af en bedrift.

- Ja, det var i Silkeborg Kirke, smiler Karen Marie Møller og tilføjer med en latter »og jeg er endda ateist«.

En underlig stilhed

Der er gået et par timer, og det er tid til at sige farvel. Vahid Hosseini vil følge os ud til bilen. På vej gennem Kærshovedgård taler vi om, at der hersker en underlig stilhed på et sted, hvor der bor flere hundrede mennesker. Pludselig stikker en kvinde hovedet ud af vinduet i den bygning, hvor alle de kvindelige afviste asylsøgere bor. Hun fortæller på flydende dansk, at hun er fra Georgien og har boet i Danmark sammen med sin iranske mand, som stadig bor og arbejder i Aarhus, hvor parrets to voksne børn på 28 år 24 år også bor. Men så kom der nye stramninger i udlændingeloven.

- Hun fik frataget sin opholdstilladelse en dag, hvor familien vendte hjem til Danmark efter at have været på ferie, fortæller Vahid Hosseini.

Kvinden har lært at tale farsi af sin iranske mand, og Vahid Hosseini taler af og til med hende.

- Hvis I kommer tilbage, så kom og besøg mig, råber kvinden og vinker til os.

Spild af liv

Vi afleverer vores besøgsskilte i kontrollen og krydses af på en liste, går gennem gitterlusen og tager afsked med Vahid Hosseini.

- Sikke et spild af menneskeliv og muligheder, siger Karen Marie Møller, da vi igen sidder i bilen og sætter kursen mod Silkeborg.

- Jeg kan ikke vurdere, om de grunde, som Vahid og de andre på Kærshovedgård har for at have flygtet fra deres hjemlande, er gode nok til at få asyl og opholdstilladelse.

- Men nu er de her mennesker i Danmark, og de rejser ikke, selvom vi behandler dem rædselsfuldt. De er tydeligvis så bange for at rejse tilbage, at de hellere vil sidde og rådne i et udrejsecenter. Jeg synes, det er spild af liv og muligheder, siger Karen Marie Møller.

- Hvorfor ikke få noget ud af de mennesker, mens de er her? Vi mangler arbejdskraft, og mange af de afviste flygtninge vil gerne Danmark. Måske kunne man så senere tage en individuel vurdering af, om de pågældende skal have en varig opholdstilladelse, funderer hun videre.

- Som det fungerer nu, har vi nogle udrejsecentre, som ødelægger mennesker, og som koster kassen at holde kørende.

Vores moralske kompas er i udu

HANS KRABBE

Avisens forstandige klummeskribent Torben Pedersen forklarer i dagens avis, hvordan hans moralske kompas i sin tid blev til.

Kompasretningen blev blandt andet sat af en kærlig mor, de 10 bud, velmente tilrettevisninger fra venners forældre og klar tale fra en fodboldtræner.

Når man læser dagens rystende beretning om Vahid Hosseini fra Iran, som henslæber en udsigtsløs tilværelse på udrejsecenter Kærshovedgård, bliver man i den grad i tvivl om, hvad der er sket med vores nationale, moralske kompas.

Vahid Hosseini - en 29-årig mand i sin bedste alder - har tre gange fået afslag på asyl i Danmark, og nu aner han ikke, hvad fremtiden bringer. Han har ingen horisont for sit liv, og det er måske i virkeligheden den største straf, du kan give et menneske. Ikke at vide, hvad der skal ske. Og hvornår det sker.

At Vahid Hosseini trods alt har noget positivt indhold i sit ellers trøstesløse liv skyldes besøgsvennen Karen Marie Møller fra Silkeborg, som troligt brygger kaffen, starter sin Skoda og kører mod Kærshovedgård for en stund at puste liv i øjnene på et menneske, strandet i livet på heden mellem Silkeborg og Ikast.

Jeg er med på, at Danmark ikke bare kan brede armene ud og tage imod uanede mængder af fremmede mennesker. Jeg er også med på, at nogle af dem, der er her, er kriminelle, som skal håndteres på en helt særlig måde.

Men så er der mennesker som Vahid Hosseini og den georgiske kvinde, som reporter Susanne Niskanen møder på vej ud af Kærshovedgård. Hendes iranske mand bor og arbejder i Aarhus, hvor parrets to voksne børn på 28 og 24 også bor. Men så strammede udlændingeloven til. Og nu er hustruen og moren tvunget fra de andre og henvist til et liv på udrejsecentret.

Hvor umenneskeligt kan et samfund opføre sig? Hvor lidt empati og medmenneskelighed er vi som nation i stand til at leve med? Kærshovedgård er et dystert eksempel på, hvor lavt vi åbenbart kan synke.

For hvordan kan vi nogensinde retfærdiggøre at behandle andre mennesker på den måde?

Mennesker, som kunne gøre nytte og være en ressource i vores samfund?

Et kompas er et måleinstrument, der bruges til at afgøre ens retning.

Danmarks moralske kompas burde være defineret af kristen næstekærlighed, Grundtvig, andelsbevægelsen, foreningstraditionen, højskolesangbogen. Og Kaj Munk, som døde tæt på Kærshovedgård.

Men vores fælles, moralske kompas er itu, når vi tillader institutioner som Kærshovedgård.

Vi burde kunne gøre det bedre.

Men tak til Karen Marie Møller og andre uegennyttige mennesker som hende.